

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **B.**, zast. JUDr. Robertem Čepkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 14, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2004, č. j. 6 Ca 304/2003 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2004, č. j. 6 Ca 304/2003 - 37, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 15. 10. 2003, č. j. MHMP-143235/2003/OST/Kš, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 15, ze dne 25. 8. 2003, č. j. OV 03/64/Pul/Do. Tímto správním rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta za delikt uvedený v § 106 odst. 3 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) ve výši 100 000 Kč za provedení stavby nazvané „spojovací chodníky u nákupního střediska B., P. 10, H. M., při křižovatce ulic M. a H.“ (dále jen „chodníky“) bez stavebního povolení.

Žalobou se stěžovatel domáhal zrušení správního rozhodnutí. Ve vztahu k souzené věci v žalobě namítal obdobné skutečnosti, jako v později podané kasační stížnosti, a to zejména, že správní orgán nepřihlédl ke všem skutečnostem, svědčících ve prospěch

žalobce, došlo k porušení principu materiální pravdy, spravedlivého správního řízení, chodníky byly vybudovány z podnětu OŽP Úřadu městské části Praha 15, a že měl zato, že se nejedná o stavbu, podléhající stavebnímu řízení a stavebnímu povolení. Jakmile byl upozorněn na nutnost stavebního povolení, budování chodníků ukončil, resp. přerušil a zahájil shromažďování nezbytných podkladů a stanovisek pro stavební řízení. S odkazem na výše uvedené pak navrhoval zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Při ústním jednání, které nařídil soud k projednání věci, stěžovatel žalobu dále doplnil. Nad rámec v žalobě uvedeného zejména uvedl, že ve správních rozhodnutích není řešeno, zda chodníky podléhají stavebnímu povolení, jakož ani odůvodněno, z jakého důvodu je nelze považovat za stavbu vyžadující pouhé ohlášení, přitom tato otázka je rozhodující z hlediska výše uložené pokuty, neboť pokud by se jednalo pouze o stavbu neohlášenou, činila by horní hranice uložené pokuty toliko 200 000 Kč. K tomuto doplnil, že v takovém případě by skutečně uložená pokuta byla uložena v polovině zákonné sazby a v tomto případě by rozhodně vzhledem ke všem okolnostem případu na ni bylo třeba pohlížet jako na uloženou v nepřiměřené výši. Dále poukázal na to, že stavba byla provedena v souladu se všemi příslušnými předpisy, čemuž koresponduje to, že byla následně řádně zkolaudována. Předložil soudu foto snímky a kopii zápisu z místního šetření.

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění rozsudku městský soud přisvědčil správním orgánům, že se v daném případě jedná o stavbu ve smyslu § 139 b) stavebního zákona, a neshledal tak důvodnou námitku stěžovatele o opačném závěru. Dále soud uvedl, že nebyl oprávněn zabývat se námitkou stěžovatele o tom, že mu pokuta neměla být uložena podle ustanovení § 106 odst. 3 stavebního zákona, nýbrž podle ustanovení § 106 odst. 1 stavebního zákona, a to z důvodu, že uvedená stavba nepodléhala stavebnímu povolení, ale toliko ohlášení, neb podle ustanovení § 72 odst.1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou, přičemž rozšířit žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud k tomuto uvedl, že stavební zákon jinou lhůtu k podání žaloby nestanoví a jestliže stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 21. 10. 2003, mohl tak tuto námitku uplatnit nejpozději 22. 12. 2003 a pokud tak učinil až při ústním jednání dne 23. 11. 2004, stalo se tak po marném uplynutí lhůty. Soud doplnil, že stěžovatel ostatně ani nekonkretizoval, z jakých důvodů považuje vybudované spojovací chodníky za stavbu, ke které by postačovalo ohlášení stavebnímu úřadu. Dále pak uvedl, že závěr, že za vybudování chodníků bez stavebního povolení je třeba uložit pokutu podle ustanovení 106 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, koresponduje s obsahem správního spisu a má oporu v provedeném řízení. Soud neshledal nezákonnost výše uložené sankce, jak tvrdil stěžovatel, neboť za předmětný správní delikt zákon umožňuje uložení pokuty až do částky 1 000 000 Kč, výše pokuty byla správními orgány obou stupňů dostatečně odůvodněna a nelze jim vytýkat překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Soud neshledal ani porušení práva na spravedlivý proces. Podle názoru soudu žalovaný ve svém rozhodnutí zvážil i všechny okolnosti, které svědčily ve prospěch stěžovatele, přičemž skutečnost, že podnět k provedení stavby vzešel od OŽP Úřadu městské části Prahy 15, nezbavuje stěžovatele odpovědnosti za spáchaný správní delikt. S odkazem na výše uvedené pak soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítá stížností důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Obecně k označeným důvodům uvedl, že naplnění písm. a) (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) shledává v tom, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení v otázce

charakteru chodníků, písm. b) (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) v tom, že se správní orgán nezabýval otázkou charakteru chodníků a písm. d) (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) v tom, že se soud nezabýval důkazními návrhy stěžovatele - výslech pana S., pracovníků OŽP UMČ Praha 15, fotodokumentaci chodníků - resp. v odůvodnění neuvedl, jak se s nimi vypořádal. V kasační stížnosti dále výslovně uvedl, že nikdy nevyločoval, že na jeho straně došlo k pochybení, avšak tvrdí, že uložení pokuty ve výši 100 000 Kč bylo nepřiměřené a odvolací orgán, a stejně ani soud, nepřihlédl ke všem okolnostem. Dovožoval porušení § 32 správního řádu, principu materiální pravdy a spravedlivého správního řízení. Dále v kasační stížnosti uvedl, že brojí proti závěrům správních orgánů, jakož i soudu, stran charakteru předmětných chodníků jako stavby podléhajícímu stavebnímu povolení, k čemuž doplnil, že předmětné chodníky byly budovány bez betonování, pouhým položením dlaždic do šterkového lože mezi obrubníky, jejichž šíře činí 0,5 m, délka nepřesahuje 20 m a nejedná se tak o stavbu podléhající stavebnímu povolení. Dále doplnil, že se navíc mohlo jednat o drobnou stavbu, která podléhá toliko ohlášení. Konečně pak v této souvislosti uvedl, že správní orgány v průběhu řízení nezkoumaly a neodůvodnily svůj závěr o tom, že budování chodníků podléhá stavebnímu řízení, jehož výstupem je stavební povolení. Odkázal na § 57 a § 139 odst. 7 stavebního zákona. V této souvislosti dále doplnil, že práce na chodnících mohly mít i charakter udržovacích prací (zvýšení nebo zesílení chodníku s výškovou úpravou obrub), k tomuto odkázal na vyhlášky č. 132/198 Sb. a č. 104/1997 Sb. Dále v kasační stížnosti namítal, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že chodníky byly budovány z podnětu OŽP Úřadu městské části Praha 15. Doplnil, že tato skutečnost snižuje společenskou nebezpečnost deliktu, čemuž by měla odpovídat i výše sankce. K údajnému nepřipustnému rozšíření žalobních bodů pak odkázal na čl. III žaloby, který byl rozveden v rámci ústního jednání a dovožoval tak pochybení městského soudu, když se odmítl touto námitkou zabývat. Závěrem pak stěžovatel výslovně doplnil, že jednáním stěžovatele, které bylo vedeno z podnětu OŽP Úřadu městské části Praha 15 a které vedlo k vybudování chodníků, jež slouží lidem, nedošlo k porušení žádného veřejného ani soukromého zájmu, jakož ani k žádné škodě a výše pokuty není podložena závažností porušení právní povinnosti, přičemž ostatně ani porušení povinnosti nebylo spolehlivě prokázáno.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhoval zrušení označeného rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry městského soudu. Ve vztahu k souzené věci zejména uvedl, že stavba nesplňovala podmínky § 139b odst. 7 stavebního zákona, neboť se nejednalo o doplňkovou stavbu; ostatně není ani zřejmé, k jaké stavbě by stavba chodníků měla plnit doplňkovou funkci. Stejně tak odmítl závěr stěžovatele o tom, že se v případě budování chodníků jednalo toliko o udržovací práce, protože se jednalo o novou stavbu. Dále uvedl, že pokud stěžovatel namítá, že soud neprovedl všechny navržené důkazy, nespátřuje v takovém jednání žádnou vadu, neboť stěžovatel na provedení těchto důkazů netrval. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvodem, který stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a neshledal přítom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti důvody vymezené pod písm. a), b) a d) § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Takové nedostatky či vady Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil jako Městský soud v Praze, že dne 30. 7. 2003 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení řízení o správním deliktu stavebním úřadem - odborem výstavby Úřadu městské části Praha 15. Z tohoto oznámení mj. vyplývá, že stavba chodníků byla provedena bez stavebního povolení a mohlo tak dojít ke spáchání deliktu podle ustanovení § 106 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Do protokolu o ústním jednání ze dne 4. 8. 2003 zástupce stěžovatele uvedl, že stavba chodníků byla provedena na základě žádosti OŽP Úřadu městské části Praha 15, který požadoval položit na vyšlapané cesty „šlapáky“, a že stěžovatel si je vědom, že nepožádal stavební úřad o stavební povolení, a ani nepodal příslušné ohlášení. Po provedeném řízení byla rozhodnutím stavebního úřadu - odboru výstavby Úřadu městské části Praha 15, ze dne 25. 8. 2003, č. j. OV 03/64/Pul/Do, stěžovateli uložena pokuta za provedení stavby bez stavebního povolení ve výši 100 000 Kč, a to podle ustanovení § 106 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad mj. uvedl, že po zhodnocení uvedených skutečností a toho, že se u stěžovatele jedná o první správní delikt stavebníka proti stavebnímu zákonu, dospěl k závěru, že uložená pokuta je přiměřená a odpovídá zjištěným skutečnostem. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 10. 2003, č. j. MHMP-143235/2003/OST/Kš, zamítl a potvrdil rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 15, č. j. OV 03/64/Pul/Do ze dne 25. 8. 2003. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stěžovatelovo jednání naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 106 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Pokud jde o pokutu uloženou ve výši 100 000 Kč, když zákon dovoluje uložení pokuty až 1 000 000 Kč, žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že stěžovatel se dopustil prvního deliktu, v řízení spolupracoval se stavebním úřadem, spáchání správního

deliktu doznal a rozsah provedených stavebních prací nebyl velký, je pokuta uložená ve výši jedné desetiny její zákonem stanovené horní hranice přiměřená. Stejně tak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatel dodatečně požádal o stavební povolení, které mu bylo následně uděleno.

Nejvyšší správní soud především nemůže přisvědčit námitkám stěžovatele o tom, že chodníky nepodléhaly stavebnímu povolení. Stěžovatel již v žalobě namítal, že měl zato, že se nejedná o stavbu, podléhající stavebnímu řízení a stavebnímu povolení a v kasační stížnosti uváděl, že správní orgány v průběhu řízení nezkoumaly a neodůvodnily svůj závěr, že budování chodníků podléhá stavebnímu řízení, resp. stavebnímu povolení. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že to, že se jednalo o stavbu, pro kterou je třeba vyžádat stavební povolení, vyplývá ze stavebního zákona, konkrétně z § 55 a násl. [*Odst. 1 - Stavební povolení se vyžaduje, pokud tento zákon a prováděcí předpisy k němu nebo zvláštní předpisy nestanoví jinak, u staveb všeho druhu bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání; stavební povolení se vyžaduje též u změn dokončených staveb. Odst. 2 - Ohlášení stavebnímu úřadu postačí a) u drobných staveb, b) u stavebních úprav, kterými se nemění vzhled stavby, nezasahuje se do nosných konstrukcí stavby, nemění se způsob užívání stavby. Odst. 3 - Ohlášení stavebnímu úřadu vyžadují udržovací práce, jejichž provedení by mohlo ovlivnit stabilitu stavby, požární bezpečnost stavby, její vzhled nebo životní prostředí, a všechny udržovací práce na stavbě, která je kulturní památkou*], resp. § 139b odst. 7 a 8 stavebního zákona [*odst. 7 - Drobnými stavbami jsou stavby, které plní doplňkovou funkci ke stavbě hlavní, a to a) stavby s jedním nadzemním podlažím, pokud jejich zastavěná plocha nepřesahuje 16 m² a výška 4,5 m, b) podzemní stavby, pokud jejich zastavěná plocha nepřesahuje 16 m² a hloubka 3 m; odst. 8 - Za drobné stavby se považují též a) stavby na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, sloužící k zajišťování provozu lesních školek nebo k provozování myslivosti, pokud jejich zastavěná plocha nepřesahuje 30 m² a výška 5 m, b) oplocení, c) připojení drobných staveb na rozvodné sítě a kanalizaci stavby hlavní, d) nástupní ostrůvky hromadné veřejné dopravy, přejezdy přes chodníky, propustky apod.*] přičemž stavbu chodníků pod uvedenou drobnou stavbu nevyžadující stavební povolení, ale toliko ohlášení, podřadit nelze. Stejně tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu nezpochybňoval, že by se v daném případě nejednalo o stavbu, sám to dokonce přiznal – a potom je otázkou, do jaké míry bylo třeba tuto stěžovatelem uznanou skutečnost odůvodňovat, jakož i od skutečnosti, že na stavbu těchto chodníků posléze stavební povolení bylo vydáno, a to k dodatečné žádosti stěžovatele. Nelze než uzavřít, že se v daném případě jedná o stavbu, pro kterou bylo třeba požádat o stavební povolení, což se však nestalo, a správní orgán postupoval správně, pokud za této situace zahájil správní řízení a uložil sankci. Nelze tak přisvědčit ani závěrům stěžovatele o tom, že z důvodu, že chodníky byly budovány bez betonování, pouhým položením dlaždic do štěrkového lože mezi obrubníky, šíře činí 0,5 m, délka nepřesahuje 20 m, se tedy nejednalo o stavbu podléhající stavebnímu povolení. Tomu nepřímou odpovídá i to, že stěžovatel, jak uvádí i v kasační stížnosti, nikdy nevykloučoval, že na jeho straně došlo k pochybení, a dále i to, že stavební povolení bylo dodatečně uděleno.

Pokud se týká námitek vztahujících se k výši pokuty, Nejvyšší správní soud i s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze uvádí, že za spáchání předmětného správního deliktu stavební zákon umožňuje uložení pokuty až do částky 1 000 000 Kč. Výše pokuty byla správními orgány obou stupňů pečlivě uvážena a také náležitě odůvodněna, a nelze jim tak vytýkat překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Nejvyšší správní soud neshledal, že by správní orgány nepřihledly ke všem skutečnostem, které by mohly mít vliv na uložení sankce, či uložily pokutu

v nepřiměřené výši, neboť výše pokuty, která byla zvolena ve výši jedné desetiny její možné horní hranice, přiměřenost pokuty jen potvrzuje. Žalovaný, jak Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu, ve svém rozhodnutí zvážil i okolnosti, které svědčily ve prospěch stěžovatele, např. to, že se k protiprávnímu jednání doznal, snahu po nápravě vzniklého stavu, apod.

Nejvyšší správní soud přitom souhrnně uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž bylo vycházeno, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž městský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, spolehlivě a úplně, důkazy, které si správní orgán opatřil, vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy a toto vyhodnocení odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Ostatně zjištěný skutkový stav stěžovatel nikdy ani nerozporoval. Po skutkové stránce tak nelze rozhodnutí ničeho vytknout. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo ani k nesprávnému posouzení právní otázky. Zjištěné jednání stěžovatele bylo v souladu se zákonem vyhodnoceno jako postup bez stavebního povolení tam, kde je zákonnou úpravou stavební povolení vyžadováno. Nedošlo tak k porušení § 32 správního řádu, ani k porušení principu materiální pravdy, jak tvrdil stěžovatel. Stěžovatel ostatně také nijak nekonkretizoval, v čem by toto porušení mělo spočívat. Rovněž tak Nejvyšší správní soud nehledal, že došlo k porušení principu spravedlivého správního řízení, resp. práva na spravedlivý proces.

K námitce týkající se pochybení soudu spočívajícího podle stěžovatele v tom, že se odmítl zabývat námitkou stěžovatele týkající se uložení pokuty podle ustanovení § 106 odst. 3 stavebního zákona, a nikoliv podle ustanovení § 106 odst. 1 stavebního zákona, protože uvedená stavba nepodléhala stavebnímu povolení, ale toliko ohlášení, je třeba uvést, že Městský soud v Praze i podle názoru Nejvyššího správního soudu, správně usoudil, že touto námitkou jako námitkou vznesenou až po uplynutí lhůty pro podání žaloby se nemohl zabývat. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobní body, tj. skutkové a právní důvody pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, rozšířit jen ve lhůtě pro podání žaloby. Městský soud v Praze se tak v souladu se zákonem touto žalobní námitkou odmítl zabývat, nicméně nepřímou na ni dal odpověď v souvislosti s řešením předchozí námitky žalobce, v níž tvrdil, že měl zato, že se nejedná o stavbu, podléhající stavebnímu řízení a stavebnímu povolení. Navíc městský soud výslovně uvedl, že závěr o tom, že v daném případě je třeba uložit pokutu podle ustanovení 106 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, koresponduje s obsahem správního spisu a má oporu v provedeném řízení, z čehož vyplývá, že soud se touto námitkou i tak zabýval, avšak neshledal žádných pochybení správních orgánů. S těmito závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, a dodává, že ani v této námitce nemohl stěžovateli přisvědčit.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce o tom, že žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že chodníky byly budovány z podnětu OŽP Úřadu městské části Praha 15, z čehož stěžovatel dovozoval nižší společenskou nebezpečnost deliktu, a dovolával se proto nižší sankce. Nesporné je, že k protiprávnímu jednání na straně stěžovatele došlo, a uložená pokuta ve výši jedné desetiny její možné horní hranice i podle názoru Nejvyššího správního soudu, nepřímou reflektuje celkové posouzení všech okolností, majících vliv na posouzení míry společenské nebezpečnosti daného jednání stěžovatele. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit ani obecnějšímu tvrzení stěžovatele, že jednáním, které bylo vedeno z podnětu OŽP Úřadu městské části Praha 15 a které vedlo k vybudování chodníků, které slouží lidem, nedošlo k porušení žádného veřejného ani soukromého zájmu, jakož ani k žádné škodě, a výše pokuty není podložena závažností porušení právní povinnosti,

když ostatně ani porušení povinnosti nebylo spolehlivě prokázáno. Jak bylo výše uvedeno, protiprávní jednání bylo bezpečně prokázáno a pokuta byla uložena ve výši jedné desetiny daného rozpětí možné výše pokuty, a tedy ve výši přiměřené okolnostem a závažnosti jednání.

Za důvodnou Nejvyšší správní soud nepovažuje ani námitku stěžovatele, že se městský soud nezabýval důkazními návrhy stěžovatele, resp. neuvedl, jak se s nimi vypořádal. Nejvyšší správní soud již výše uvedl, že podle jeho názoru byl v předmětné věci skutkový stav žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, spolehlivě a úplně, důkazy, které si správní orgán opatřil, vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy a toto vyhodnocení prokázalo zjištěný skutkový stav. Ostatně zjištěný skutkový stav stěžovatel nikdy ani nerozporoval. Městský soud v Praze, jemuž zákon (§ 120 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.) umožňuje rozhodnout, které z navržených důkazů provede, tak při spolehlivém zjištění skutkového stavu a jeho prokázání takto navrhané důkazy již provádět nemusel. Je sice třeba přisvědčit stěžovateli, že městský soud se v odůvodnění svého rozsudku měl vyjádřit k tomu, jak se s navrhanými důkazy vypořádal, nicméně s ohledem na celkový kontext posuzované věci se jedná o vadu řízení, která nemohla mít a také neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 téhož právního předpisu. Protože stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady tohoto stadia řízení ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu